

Rusov, Kuropatkin pa je napravil, kakor trdi Grippen-berg, ta veliki pogršek, da ni poslal, ko se je bitka pričela, pomoči. Kakor se poroča, se bode tudi Kuropatkin, katerega v enomer obrača sreča na bojišču hrbet, pozval nazaj. Kuropatkin je pogumen, dobrovoljen in po vsem pošten mož, toda on nima toliko poguma, da bi prevzel vso odgovornost na sebe. Zato ima vso rusko počenjanje nekak znak nepopolnosti, zato jih dobijo Rusi vedno po hrbtu. Ako pomislimo, da vodijo takorekoč ob „zeleni mizi“ Rusi svojo vojno, to je, da je upliv vladnih krogov na Kuropatkina velikanski, potem ne moremo Kuropatkina dolžiti, da bi on bil kriv ruskim porazom. Povrh pa še nimajo niti ne ruski vojaki in ne oficirji navdušenja za ta boj. Naslednik Kuropatkina seveda tudi ne bo moral čudežev izvršiti, nikakor ne bode mogel vcepiti ruski armadi navdušenja za boj, kakor ga imajo japonski vojaki. Bodoče zmage Rusov bodejo toraj najbrž take, kakor so bile do sedaj, toraj, da bodejo zopet tepeni.

Kakor se poroča, je te dni dospel na bojišče general Kaulbars, ter prevzel poveljstvo druge mandžurske armade na mesto Grippenberga.

V zadnjem času je vladala na bojišču velika zima. Toplomer je padel celo na 20. stopinjo pod ničlo. Najbrž so zmrznili vsi, ki so bili na bojišču ranjeni.

Na bojišču se neprestano napadata sovražnika. Za časa, ko to pišemo, obstreljuje ruska artilerija neprestano levo krilo in sredino japonske vojne. Bržčas se bode bila takoj, ko poneha sedanji hudi mraz velika, odločilna bitka. Do sedaj ni bilo večjih bitk, vsekakor pa je že skoraj gotovo, da bodejo Rusi zopet tepeni.

Spodnještajerske novice.

Oddaja trt iz trsnice mesta Ptuja. Mestni urad v Ptujju naznanja, da se odda iz mestnih trsnic v Ober-Pettau približno 200 do 300 tisoč popolnoma čistih, velikolistnatih *Riparia portalis*. Ako si hoče kdo te vrste trt tukaj naročiti, stori naj to vsaj do konca meseca februarja t. l. ker bi mogoče sicer že drugi vse odvzeli.

Dornovska morilca — pomiloščena. Dornovska morilca Šegula in Muršec, ki sta, kakor smo poročali, zaklala na zverinski način Šegulovo ženo in katera sta bila od mariborskega porotnega sodišča obsojena k smrti na vislicah, bila sta te dni od cesarja pomiloščena. Najvišje sodišče je obsodilo Šegula v dvajsetletno ječo. Muršec se je obsodil v ječo do smrti. Obema se je poostrila ječa s tem, da se bodeta na vsako obletnico umora, toraj na dan 19. avgusta vsako leto, zaprla v temno ječo, da bodeta imela ta dan post in bodeta morala ležati na trdi postelji.

Šopek zvončkov popolnoma razcvetenih nam je prinesla napredna mladenka dne 10. t. m. v uredništvo. Pravijo, da obetajo cvetljice rano v spomladi dobro letino.

Vlak ga je povozil. Pri železniških šrangah v hišo Lesičji vasi blizu Poljčan je hotel 80 letni beranec Anton Kočevar prekoračiti železniški tir, čeprav so bile šrange zaprte. Ravno v tem trenutku je prihajal brzovlak, ki se vozi iz Trsta proti Dunaju. Strojnjega brzovlaka je nesrečneža pograbil in mu zdrobil glavo. Kočevar ni slišal prihajati brzovlaka, ker je imel zavoljo velikega mraza obvezana ušesa z ruto. Kočevar je bil na mestu mrtev.

Premijo za rešitev življenja je dobil cetrtsoletni mariborske gimnazije Janez Sorko doma iz Slovenije, Bistrice, ker je rešil svojega sošolca Herica iz Drave.

Umrl je dne 7. t. m. v Ptujju g. doktor Franc Straffella po kratki bolezni, star 87 let. Rojen je bil pri Sv. Marku na ptujskem polju in sicer kot sin kmečkih starišev. Se svojim izvanrednim talentom je strinil tudi veliko pridnost. Vse skušnje od prve do zadnje je napravil z odliko. Vsled teh marljivih svojih študij si je pridobil temeljito znanje. Gospod Straffella je bil priznано izvrsten jurist in zelo čislani odvetnik, ki je slovel še onkraj štajerskih mej. Vžival je vsestransko zaupanje, ni čudo tedaj, da so ga izvolili mestjani ptujski tudi v mestni zastopni toraj za mestnega občinskega svetovalca. Od mestnih občinskih svetovalcev je bil izvoljen gospod doktor Straffella v letu 1867 za župana mesta Ptujja. Župan je bil od tega leta naprej neprenehoma do leta 1876. Za časa tega svojega 9 letnega županovanja si je pridobil umrli mnogo zaslug, posebno za šolstvo. V teh letih se je ustanovila ptujška gimnazija, nadalje sedaj cvetoči denarni zavod, namreč mestna hranilnica (šparkasa), potem bolnišnica in hiralnica. Zadeli pa so udarci usode tega izvanredno delavnega moža in ga potisnili v ozadje. Vendar mu pa je podelil Bog do smrti zdravje in čili duh. Še par dni pred smrtjo v visoki starosti 87 tih let se je vesel pogovarjal se svojimi prijatelji. Naj mu bode zemljica lahka!

Odvzeti tiskovni stroji. Iz Brežic se nam piše: Pred nekimi dnevi je zasačila roka pravice pri trgovcu Umeku v Brežicah tiskovne stroje, za kojih porabo Umek ni imel dovoljenja, zakaj Umek ni nikak tiskar, temveč le izučen barantač manufakturnega blaga. Tone, Tone, kje pa si, da te nihče več ne vidi, da bi se se svojo soprogo toliko sprehajal. Z veselim srcem naznanjamo toraj vsem prijateljem in znancem, da je bil eden od zgoraj imenovanih strojev dne 24. p. m. previden sključavnico, potem so ga v zdignili nekateri delavci iz njegovega stališča in ga premestili v veliko žalost Umeka in njegove soproge v sodnijsko poslopje. Prevoz družega stroja se je vršil dne 26. p. m. popoldan. Spremili so stroja policaji in orožniki. Miren počitek jima želijo vsi napredni Brežčani.

Konec konsuma. Dne 21. t. m. se bode pri tukajšnji sodnji ob 10 uri predpoldan prodal leskovski konsum. To je toraj žalostni konec te farške trgovine.

Bela zastava je vihrala dne 11. t. m. raz sodno

gah v hišo v sv. Lenartu v Slovenskih goricah, kot znak, da ni v ječi nobenega kaznjenca.

Lastnega očeta je umoril. Dne 11. t. m. so našli Janeza Arnuša iz Zakovjaka ležečega mrtvega v njegovem stanovanju. Bil je grozno razmesarjen in vse reči so bile po hiši razmetane. Arnuš je imel 4 velike rane na vratu, povrh pa še celo lice razbito. Ko je prišel občinski predstojnik z žandarmi na lice mesta, vskliknil je: „Te reči so ravno tako razmetane, kakor so bile tedaj razmetane, ko je sin temu mrtvem bil ukradel 50 forintov.“ Takoj na to so se napotili orožniki k sinu umorjenega 17 letnemu hlapcu Janezu Arnušu, v Sakošaku. Seveda ta ni hotel ničesar vedeti o umoru. Našli pa so pri njem revolver umorjenega in revolver je bil krvav. Hlapec se je na to prestrašil in je izpovedal, da je zares umoril v noči svojega spečega očeta, s katerim sta živela že delj časa v razprtiji. Morilca je orožnik takoj vklenil in izročil se je ptujski okrajni sodniji. Morilec je bil strasten klerikalec.

Mariborškega škofa in kneza Napotnika je napadel neki župnik na naravnost skoraj surovi način v klerikalni „Domovini“ in mu predbacival, češ, da škof uraduje v nemškem jeziku. Ta napad je jako smešen. Škof bode že najbrž sam najboljšo vedel, kako mu je treba uradovati. Sicer nikakor nismo škodoželjni in škofa zares obžalujemo zavoljo tega napada, toda to ima škof od tega, da vse svoji duhovščini prepusti. Zakaj ne potegne bolj trdno za vajeti? Ne le, da večina njegove duhovščine že sme vse vganjati, kar se jej poljubi, sedaj se je začela zaganjati že v škofa samega. Radovedni smo, kaj poreče škof k temu napadu.

Naš popravek. Od sv. Petra pod Kunšpergom smo priobčili svoj čas dopis, na katerega nam je takoj poslal župnik Tombah „popravek.“ Temu „popravku“ smo v naši zadnji številki dostavili par besedi. Danes moremo zopet priobčiti popravek dohtarja Barleta. Dohtar Barle nam je poslal tudi 4 izjave, s katerimi podpira svoj takozvani popravek. Mi smo izjave in popravek poslali nekemu zaupnemu možu v Kozje in lahko naznanimo našim bralcem, da so izjave vposlane nam od dohtarja Barleta, na katere se naslanja njegov popravek deloma enostranske, deloma so se podpisale dohtarju iz golj postrežljivosti napram njegovi osebi. Ta „popravek“ in te izjave glavne stvari in naših trditev nikakor ne morejo izpodbiti, zato ostane nemo pri naši opazki, katero smo dostavili popravku župnika Tombaha in katero smo priobčili v zadnji naši številki z dne 3. t. m. Gospod dohtar Barle, sedaj pa pošljite zopet popravek popravku, ali pa nas pojdite tožiti, ako ne se bojite, da Vam s pričami dokazemo resničnost naših trditev!

Sv. misijon pri sv. Marku. Seveda so udrihali „častiti“ gospodje misijonarji v spovednicah in iz prižnice za časa sv. misijona ki se je vršil pred kratkim pri sv. Marku, zopet po našem listu. Da bi ti gospodje na mesto, da so trosili sovražtvo med ljudstvo, pridigovali raji o krščanski ljubezni, da bi sejali dobrosrčnost med ljudstvo, to bi bilo boljše.

Sv. misijon bi moral biti čas sprave in miru in sprava in mir bi morala biti spremljevalca misijonarjev. To spravo in mir so videli Markovčani zares v prav izvrstni izdaji. Še misijonarji sami med seboj in med tamošnjim farovžem so se sprli! Kar na mah so jo odkurili od sv. Marka oznanjevalci miru in sprave in to v največji razprtiji. To so apostoli miru in sprave, ki še se med seboj ne pogajajo! Toda to nam je vse edno. Gospodje se le naj praskajo, koliko se hočejo, vrana itak vrani ne izkljuje oči. Gospodom smo jako hvaležni za njihov misijon in jih prosimo, naj bi jih v vseh krajih Spodnjega Štajerja obhajali in sicer najbolj v klerikalnih, temnih krajih, da bode ljudstvo tudi v teh krajih sprevidelo kdo hujska, komur je za mir, komur za nemir. Gospodje misijonarji, hvala Vam za nove naročnike, ki smo jih dobili iz okraja Sv. Marka. Dobro tak! Sicer nam ni treba, da bi nam Vi širili naš list, no, ker pa že to storite sami radi, Vas zato zahvaljujemo! Mogoče je to bilo itak edino dobro, kar ste dosegli v prid ljudstva z Vašim misijonom. Ptujski jež.

Glede umora v Budini se je vršila te dni na licu mesta preiskava in zaslišanje prič. O glavni obravnavi bomo poročali na tanko, takoj, ko se bode vršila.

Gimnazijec goljuf. Sin tukajšnjega sluge slovenske posojilnice 17 letni gimnazijec Janez Kociper je hotel svojčas kakor smo poročali goljufati pošto s tem, da je oddal v papirju zavit nikelnast denar na pošti. Na zavitke je zapisal, da je v njih 1500 kron v zlatu. Pritisnil je na nje tudi pečat (štambilijo) ptujske slovenske posojilnice. V Ptujju se mu ni posrečilo, da bi pošto tako goljufal, zato se je peljal v Maribor. Tam se mu je goljufija posrečila. Seveda je sodnija imela tega ptička takoj v rokah. Te dni se je moral Kociper zagovarjati radi svojega zločina pred mariborskimi porotniki. Kociper je bil obsojen v enoletno težko ječo. Jeli temu morda tudi „Štajerc“ kriv?

Dobrotnik siromakov umrl. Dne 3. t. m. je umrl v Pragerhofu gospod Simon Grundner, veleposestnik in krčmar v 80 tem letu svoje starosti. Umrli je določil v svojem testamentu siromakom svojega okraja 500 kron. Gospod Grundner je bil naprednjak z dušo in telom. Naj bode blagemu dobrotniku siromakov zemljica lahka.

Dohtar Dečko v Celju je v zadnjih dneh pokazal na brezdvomen način, kako mnogo so vredne besede, katere imajo dohtarji prvaki vedno v ustih in katere se tičejo narodnosti. Svoj čas so sklenili namreč takozvani celjski prvaki in vodji slovenskega ljudstva, da mora ostati celjska slovenska gimnazija na vsak način v Celju in da se ne sme prestaviti v Žalec ali kam drugam, češ, da je ravno za celjske Slovence in Slovence v okolici tega mesta velikega političnega pomena, da ostane ta učni zavod v mestu Celju. Dohtar Dečko, vodja vseh celjskih prvakov je tedaj sam stavil dotični predlog in je sklenil svoj tedajni govor mogočno kličeč: „Iz mesta (namreč Celja) ne gremo!“ To zborovanje se je vršilo dne

dne 10. aprila leta 1902. In ravno isti Dečko je 14 dni pozneje pokazal vladi pot iz mesta, kazoč jej pet različnih prostorov razven mesta in to vse za hrptom celjskih Slovencev. Med drugim je pokazal tudi kot stavbeni prostor za novo slovensko gimnazijo tudi svoj travnik v spodnji Hodini, toraj daleč proč od Celja. Ker je obetala kupčija prav lepo število svetlih kronic „profita“, je dohtar Dečko ta svoj travnik vladi tudi prodal v naveden namen. Sklenila se je kupna pogodba in dohtar Dečko jo je tudi podpisal. En mesec potem, toraj, ko je bila že podpisana kupna pogodba od dohtarja Dečka, je vprašal neki gospod Dečka, je li res, da je prodal on (Dečko) svoj travnik vladi za gimnazijo. Dohtar Dečko je to vprašanje odločno zanikal in rekel, da ni res! Dohtar Dečko je hotel zakriti svoj čin kakor zakrije otrok, če je kaj napačnega učinil svoje dejanje boječ še šibe, ker ni hotel, da bi zvedel svet, da je on iz dobička željnosti ravnal tako zahrbtno se svojimi somišljeniki, se svojim slovenskim ljudstvom. Po naključbi pa je prišla dne 20. p. m. skozi c. kr. glavarstvo v Celju cela stvar na dan. Kakor strela ali bomba se je ta vest raznesla po vsem Slovenskem. Pisala so se pisma slovenskim časopisom, naj bi o celi stvari molčali, a bilo je že prepozno, bilo je zastoj. Dečko se sedaj trudi, da bi razdril to sebično kupčijo on je sedaj, ko je svet o vsem zvedel, seveda zopet grozno navdušen narodnjak, grozno navdušen Slovenec, dika in ponos vsega celjskega prvaštva. Sedaj se lasajo zavoljo te zadeve klerikalni in liberalni slovenski lističi in vse je ogorčeno glede ravnanja dohtarja prvaka. Naj jim bode! Mi smo poročali o celi zadevi samo radi tega, da pokažemo zopet našim bralcem, kako gnjile so razmere štajerskih prvakov, koliko mar je tem ljudem za svoj narod, tem ljudem, ki vedno kričijo „Živijo Slovenci“, „Svoji k svojim“ itd. To pa seveda samo tako dolgo, dokler se ne gre za njihovo grozno občutljivo mošnjo. Ako pa vohajo kje le količkaj „profita“, potem je „fuč“ vsa njihova narodnost, „fuč“ vso njih slovenstvo, „fuč“ vso njih prepričanje. To smo že sto in stokrat povdarjali, dokazal pa je resničnost naših trditev zopet sijajno vodja vseh celjskih Slovencev, državni in deželni tako zvani kmečki poslanec dohtar Dečko v Celju. „Živelo“ prvaštvo, „živel“ dohtar Dečko se svojo regimentno kupčijo vred!

Iz pred sodišča. Neki 17 letni Franc Vreča, kočarski sin iz Radenc pri Radgoni, ud takozvanega mladeniškega društva, je bil dne 10. t. m. obsojen od mariborskega okrožnega sodišča radi pretepa v šestmesečno težko ječo.

Radi uboja se je moral zagovarjati te dni pred mariborskimi porotniki 22 letni posestniški sin August Friedl iz Rogoze, pri Mariboru. V krčmi in na poti iz krčme proti domu se je sprlo več fantov. Friedl je pri pretepu, kateri se je vršil na to, napadel nekega Janeza Šica iz Skok in ga udaril z ročico po glavi. Šic je vsled tega udarca umrl. Friedl je obstal svoj zločin, izgovarjal pa se je, da je bil popolnoma pijan. Porotniki so ga spoznali

krivega in sodnija ga je obsodila v triletno težko ječo.

Mariborško porotno sodišče v parlamentu. V se drž. zbora dne 10. t. m. je dohtar Tavčar, državni poslanec in odgovorni urednik „Slovenskega Naroda“ napadel kakor besen graško deželno nadsodišče, nadsodišče in porotno sodišče v Mariboru. Vzrok t napadov je, da se bode moral Tavčar zagovarjati ra nekega članka, s katerim je razžalil ptujskega župana Orniga v „Slovenskem Narodu“, v kratkem radi z ljenja časti pred mariborskimi porotniki.

Sodni pristav dr. Mohorič v Ormožu o kateri smo svoj čas pisali, kako se je zbal sodbe ptujskega okrajnega sodišča, pri katerem bi bil moral prati k sodnik svojo pristranost, je prestavljen v Mahrenberg. V Ormožu in v okolici vlada zavoljo tega veliko v selje, ne vemo če v Mahrenbergu tudi!

Obesil se je. V Mariboru se je obesil 48 let izdelovatelj metel Letig. Njegov 15 let star sinč našel ga je visečega na tenki vrvi. Seveda so takoj odrezali, toda bilo je že prepozno, bil je mrtev. Ker je baje dobil od svojega „liferanta“ slabo blago in ker so mu odisli najboljši delavci, je to tako jezilo, da se je obesil.

Ponarojene krone so se pojavile in sicer v veliki množici v ptujskem okraju. Komaj so prenehali krožiti ponarejeni goldinarji, že so poskrbeli premeteni goljufi, da na drug način osleparijo ljudstvo. Ponarejene krone so bolj lahke, kakor prave, nima cvenka se dajo lahko z nožem vrezati, in celo z roko pripogniti. Toraj pozor!

Iz Koroškega.

Iz Rožne doline. Zelo veselo, mirno in prijeteljsko bi bilo v naši lepi dolini, ako ne bi ta čenikel, ta klerikalna časnikarska cunjca, ki se imenuje „Mir“ trosila svojega nemira po dolini. To farš glasilo se zaganja celo v požarne brambe. Vsa trezno misleč človek ve, kakega velikanskega pomena so požarne brambe, vsaki ve, kako težko je za načelnika te ali druge brambe, da svoje prekoristno društvo zdrži na površtvu. Društva so prostovoljna in nihče ne more tega ali družega siliti k kaki zvezi. Tako društvo se sestavi od požrtovalnih, pogumnih, dobrosrčnih možev, kateri postavijo svoj lastni bledgor, večkrat svoje zdravje, celo življenje v ozadje samo, da bi pomagali svojemu bližnjemu, katerega zadela nesreča. In ko začne kje goret, potem nihče iz med gasilcev ne vpraša, je li tisti, ki ga je zadela nesreča liberalec ali klerikalec, prijatelj ali sovražnik, ne, gasilci so takoj pogumno na nogah, takoj hite na pomoč. In v tako društvo se zaletuje „Mir“ oziroma njegov trepasti dopisun. In besede „Gott Heil“ so po mnenju tega farškega tepca naš največji pregrešek. Saj pa nismo mi gasilci vrabci, da bi naših veselica živ — živkali. Ali nas morda zavajajo za naše poštene, itak redke veselice? Farški bratje pogledi enkrat svoje dolgosukneže, kako se ti, to